

Sygn. akt III KO 71/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **A. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 października 2014 r.,
zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego III Wydziału Karnego
Izby Karnej Sądu Najwyższego
z dnia 19 sierpnia 2014 r., sygn. akt III KO 71/14,
o odmowie przyjęcia wniosku skazanego A. B. o wznowienie postępowania w sprawie VI
Kow (...) Sądu Okręgowego w G. zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu
Apelacyjnego w (...) z 25 listopada 2013 r., sygn. akt II AKzw (...),

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego A. B.
o wznowienie incydentalnego postępowania wykonawczego w przedmiocie
odmowy udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności zakończonego
postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z 25 listopada 2013 r., sygn. akt II AKzw
(...), jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Na powyższe zarządzenie skazany złożył zażalenie, w którym nie precyzując
zarzutu odwoławczego, podniósł, iż w jego ocenie w sprawie zachodzą podstawy
do wznowienia postępowania.

A. B. wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 540 § 1 k.p.k. przewiduje możliwość wznowienia postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem. Wznowienie może zatem dotyczyć nie tylko postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem, lecz także postanowieniem. To ostatnie musi być jednak postanowieniem kończącym postępowanie sądowe. W orzecznictwie przyjęto, że tego rodzaju orzeczeniem na - gruncie postępowania wykonawczego są takie postanowienia, które powodują trwałe przekształcenie sposobu wykonywania kary i które nie mogą zostać wzruszone w trybie art. 24 k.k.w. (zob. postanowienie SN z 5 lutego 2003 r., V KK 241/02). Wymaganego elementu „trwałości” nie mają w szczególności orzeczenia wydane w postępowaniu wykonawczym, których skutkiem jest jedynie „przesunięcie w czasie” wykonania kary (por. postanowienie SN za 15.10.1996 r., IV KKN 274/96).

Należy stwierdzić, że postanowienie o odmowie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, nie spełnia powyższych kryteriów postanowienia kończącego postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. Nie posiada ono bowiem wymaganej cechy „trwałości” przede wszystkim z tej przyczyny, że w trybie art. 24 § 1 k.k.w. może zostać w każdym czasie zmienione lub uchylone na korzyść skazanego, jeżeli ujawnią się nowe lub nieznane okoliczności.

Wobec powyższego trafnie stwierdzono w kwestionowanym zarządzeniu, że wniosek A. B. jako niedopuszczalny z mocy ustawy, nie może zostać przyjęty.

Podsumowując, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone zarządzenie w mocy.